

گست نسلۑ کار خودش را کرد!

سمیرا بختیار

این روزها صحبت از گفتوگوي ملي در بسياري از رسانه‌ها به چشم مي‌خورد. شايد بتوان گفت بسياري از کارشناسان حوزه‌هاي فرهنگي و اجتماعي بر اين اتفاق نظر دارند که در حال حاضر کشور نیازمند توجه جدي به مطالبات جوانان است و يکي از زیرساخت‌ها و پيش‌نیازهاي اين توجه، شروع يك گفتوگوي بي‌پرده با نسل جوان است. در همین رابطه آقای ضرغامی با اشاره به روايت يکي از بازجویان در صحبت با دستگیرشدگان در حوادث اخير به اين عبارت اشاره کرده «نه من مي‌فهمم آنها چه مي‌گویند و نه آنها مي‌فهمند من چه مي‌گویم.» در اینجا حلقه مفقوده‌اي به نام شکاف نسلي و نیاز کشور به گفتوگوي ملي بسيار احساس مي‌شود. علاوه بر اين مساله سال‌هاست که اهالي ارتباطات بر تاثيرات شکاف نسلي و تبعات آن بر هويت هشدار مي‌دهند اما از آن غفلت مي‌شود. با يك مثال مصداقي، تحليل خود را از اين مساله شفاف‌تر بيان مي‌کنم. مي‌دانيم که يکي از طلايه‌داران مطبوعات ايران به پيشکسوتان اين صنف تعلق دارد و طبيعتاً با توجه به پيشرفت‌هاي زيادي که در عرصه رسانه با آن مواجه بوده‌ايم، هيچ‌گاه اين نسل به حاشيه رانده نشده‌اند. حتي برخي از آنان در حال حاضر مديرمسوول روزنامه‌هاي پرتيراژ کشور هستند. در اینجا کاملاً شکاف نسلي بين يك مدير مسوول پيشکسوت و اهالي تحريريه به عنوان نسل جوان احساس مي‌شود، اما اتفاق مهمي که در اين ميان رخ داد، ارتباط ميان فردي اصولي پيشکسوتان عرصه مطبوعات با خبرنگاران جوان بود. به اين معنا که پيشکسوتان توانستند در دهه‌هاي اخير با به‌روز کردن خود به انتقال تجربياتشان پردازند. حال اين انتقال تجربه از حضور در تحريريه‌ها گرفته تا عضو انجمن‌ها و نهادهاي مدني. در اين ميان روزنامه‌نگاران نسل جوان با شنيدن تجربيات نسل‌هاي قبل خود، نه تنها آن گفته‌ها را پس نزدند، بلکه سعي کردند از دل روزنامه‌نگاري قديم پا به عرصه‌هاي جديدي بگذارند. از طرفي ديگر هم پيشکسوتان با درک نيازمندي‌هاي خبرنگاران جوان، در عرصه اطلاع‌رساني به آنها کمک‌هاي خوبي کردند. اگرچه پژوهش و مطالعه خاصي درباره ارتباط نسل قديم روزنامه‌نگاران با نسل جديد انجام نداده‌ام، اما مشاهده ميداني و ارتباط کاري‌ام مي‌تواند خود دليلي بر اين ادعا

باشد که هر دو نسل کاملاً و با احترام زبان یکدیگر را می‌فهمند ولو اینکه نسل‌ها با هم اختلاف سنی دارند.

اینکه گفته می‌شود زبان نسل جدید را نمی‌فهمیم همگی ناشی از گسست نسلی و شکل نامناسب انتقال تجربه به نسل جدید بوده است. به گمانم اگر مسوولان دولتی و حاکمیتی ارتباط بی‌پرده خود را با این نسل بیشتر کنند و پذیرای انواع دغدغه‌های نسل جدید یا همان دهه هشتادی‌ها باشند شاید همین اتفاق، طلایه گفت‌وگویی ملی و ارتباطات موثر میان فردی بین حاکمیت و طبقه مردم باشد. به امید چنین روزی و چنین گفت‌وگویی..

منبع: روزنامه اعتماد 17 آبان 1401